

Eva K. (*2003), ačkoliv se rozhodla studovat obor jaderné fyziky, po celou dobu studia se kromě exaktních oborů věnovala také malování a kreslení. Psaní a účast v Akademii tvoří jen okrajovou oblast jejích zájmů.

Výtvarné nadání Evy Krákorové může souviset s talentem vidět příběhy. Když se koncentruje, dokáže mluvit ústy jiných velmi přesvědčivě. Vypravěčův hlas popisuje jen náznaky věcí kolem, nesoustředěný a ve stálém napětí. Je to hra, jako v japonském divadle gest a stínů, kde nic není skutečné, ale vše je smrtelně vážné. Fragment, jako je tomu v případě textu *Bez názvu* (2021), je dobrou ukázkou tohoto přístupu, ale zároveň i ideálním žánrem pro tuto autorku. Zde je totiž děj, čas i prostor pouze v náznaku, načrtnuty tak, aby neodváděly pozornost od epicentra – tím je pointa. Námět pointě konkuruje, strhává na sebe pozornost, ale někdy není příliš rozvinutý.

1. Vysvětlete příběh na základě jeho rámce. Vyjádřete se k přesvědčivosti takového kompozičního řešení.
2. Pokuste se načrtnout libovolnou výtvarnou technikou dějiště příběhu.
3. Kdybychom se zamysleli nad ústředními postavami, viděli bychom, že na jedné straně je odpovědnost a černé svědomí, na druhé – u muže jménem Masaru – je situace složitější. Vysvětlete proč.
4. Které detaily poukazují na subjektivní vnímání a prožívání? Odvoďte z nich, jak se postavy cítí.
5. Tu část prózy, v níž hrají důležitou roli dialogy, přepište nově tak, aby byl text přehlednější.

Bez názvu

Otevřel ty dveře a spatřil tu špinavou a zanedbanou tvář. Ty oči, co ho probodávaly pohledem, a ten obrys obličeje už někde viděl. Tělo mu celé ztuhlo a slyšel jen tlukot jeho vlastní srdce, který rušil všechny myšlenky. Vše, na co se zmohl, byla zasekaná hláska. Tušil moc dobře, co ho čeká. Ten muž ho přišel soudit.

Místo, kde byli, se nacházelo přímo pod budovou plnou lidí, kteří již spali. Z dvou malých okýnek šlo vidět, že venku prší, a je hluboká noc. Samotný sklep sloužil jako menší suchý sklad a osvětlovala to tam pouze malá laterna položená na bedně.

„Samueli, bylo to spoustu let,“ řekl muž s klidným hlasem, „prosím, pojd’ dál a zavři.“ „Masaru, co tu děláš,“ přišel blíž a nepřestával dávat pozor. Masaru zvedl hlavu, takže mu jeho dlouhé vlasy slezly u obličeje. V jeho očích už nebylo vidět štěstí, jako dávno předtím, ale ani zlost nebo smutek, pouze prázdnota. Nadechl se: „Stejně jako ty...“ Sam se zděsil. Začaly mu slzet oči a jeho ruce se trásly. Položil si je na hlavu a koukal do země. Nohy se mu pomalu podlamovaly v kolenou. V jeho hlavě soupeřily mezi sebou myšlenky. To je konec. Co jsem to udělal.

*

„Co bylo tehdy vašim úkolem?“ nepřestával se na něj koukat. Samuel se mu nemohl podívat do očí a pouze potichu odpověděl: „Naším úkolem bylo zachránit svět a zničit nepřátele.“ Masaru se ironicky uchechtl: „V ten den, kdy bylo napadeno moje město, byl jsem svědkem smrti mé matky a já se jen teď tak ptám – Proč mí rodiče zemřeli?“ „Protože jsme na to město zaútočili, abychom zničili zlo,“ odvětil Samuel.

„A tenkrát jsi byl pro mě špatný ty. Učili vás, že jsme démoni,“ neprojevil žádnou změnu v hlasu ani v obličeji, „ale nemám ti to za zlý. Všichni lidé jsou stejní, každý do jednoho – pro některé to je rodina, pro některé náboženství, síla, moc, děti, sny... přesvědčení. Všichni jsme byli závislí na někom nebo na něčem. Oba jsme se pro to narodili.“ Samuel kleknul a začal prosit, ať to nedělá. Celý život si vyčítal své rozhodnutí. Byl to špeh a byl to zrádce.

„Žiji u vás stejně, jako tehdy ty. My ti nabídli domov a přátelství... já ti sakra věřil. Vzali jste nám naši svobodu!“ Masaru se naštval, ale rychle se zase uklidnil. „Myslel jsem, že ji zde najdu, ale je to tu stejné. I přes tohle všechno bojuji dál, protože ten, kdo nepřestává, vidí něco víc, něco za tím utrpením. Třeba

to je svoboda, anebo další peklo, ale přesto to nevzdává.“ Masaru ukončil svůj monolog, když viděl Samuela ležet na zemi, šel k němu, aby mu podal zkrvavenou ruku, zřejmě od nějakého nože. „Jsme jako jeden. Bojujeme, dokud nezničíme naše nepřátele.“ To byla jeho poslední slova. Když se Samuel zvedl pomocí jeho ruky, uslyšel křiky svých blízkých a výstřely. Samuel se ohlížel kolem sebe, ale Masaru tam s ním už nebyl.

*

Uslyšel obrovskou ránu a probudil se z tvrdého spánku. Byl celý zpocený a žíznivý. Rychle vstal z postele směrem k umyvadlu, ale něco tu nesesedělo. Nepamatoval si, že šel spát ve všedním oblečení a rozhodně si nepamatuje, že by si někde zranil dlaň, protože byla špinavá od krve.